

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Fífkou ve věci

žalobce: J. J.
zastoupen opatrovnící Z. J.

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2025, č. j. MPSV-2025/6973-918, ve věci
příspěvku na péči,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 18. 7. 2024, č. j. 54518/2024/HKR (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), byl zamítnut návrh na změnu výše příspěvku na péči od dubna 2024 a bylo rozhodnuto poskytovat žalobci příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně. Správní orgán prvního stupně tak reagoval na návrh žalobce na změnu příspěvku na péči a po provedeném sociálním šetření dne 19. 4. 2024 a posouzení stupně závislosti posudkovým lékařem IPZS dovodil, že žalobce není schopen zvládat čtyři základní životní potřeby, jedná se tedy o I. stupeň závislosti (lehká závislost), čemuž podle § 11 zákona č. 108/2006

Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) odpovídá dosud vyplácený příspěvek na péči. Neshledal proto podmínky pro zvýšení příspěvku.

2. Toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 1. 2025, č. j. MPSV-2025/6973-918 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný konstatoval, že k posouzení námitek žalobce požádal o přezkoumání stupně závislosti žalobce posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“), podle jejího závěru ze dne 3. 12. 2024 není žalobce schopen zvládat čtyři základní životní potřeby: f) tělesná hygiena, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity a j) péče o domácnost. Žalovaný zrekapituloval důvody závěrů posudkové komise a odkázal i na sociální šetření realizované dne 19. 4. 2024. Dále se vypořádal s námitkami opatrovnice žalobce, podle které žalobce nezvládá i další základní životní potřeby: orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání. Podle žalovaného se posudková komise ke všem těmto základním životním potřebám vyjádřila a neshledala, že by žalobce nebyl schopen je zvládat v přiměřeném rozsahu. Na základě toho žalovaný uzavřel, že žalobce od 9. 4. 2024 nezvládá čtyři základní životní potřeby, je tedy závislý na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni závislosti (§ 8 odst. 2 písm. b/ zákona o sociálních službách), čemuž odpovídá příspěvek na péči 880 Kč (§ 11 odst. 2 písm. b/ zákona o sociálních službách). Proto měl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za správné a potvrdil jej.
3. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včas podanou žalobou. Vytýkal žalovanému, že vycházel z chybně zjištěného skutkového stavu. Nesouhlasil s hodnocením svého zdravotního stavu a stupně závislosti, ke kterému došla posudková komise. Poukázal na svá zdravotní omezení, zejména poruchu autistického spektra a pervazivní vývojovou poruchu. Podle žalobce nebylo přihlédnuto k výsledkům sociálního šetření dne 19. 4. 2024. Žalobce zopakoval, že nezvládá osm základních životních potřeb: orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví, osobní aktivity a péči o domácnost. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. K žalobě přiložil (kromě rozhodnutí správních orgánů) též listinu o jmenování jeho opatrovnice, zprávu z psychiatrické ordinace MUDr. M. S. ze dne 24. 3. 2024 a zprávy o psychiatrickém vyšetření u klinické psycholožky Mgr. Bc. Z. K. ze dne 28. 8. 2023, 29. 8. 2023 a 26. 10. 2023.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že čtyři základní životní potřeby žalobce (tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost) byly uznány jako nezvládané. Nesouhlasil ale s tím, že by žalobce nezvládal další základní životní potřeby. Odkázal na závěry posudkové komise, která se zabývala i namítanými (spornými) základními životními potřebami orientace, komunikace, stravování a oblékání a obouvání, avšak dospěla k závěru, že tyto potřeby žalobce zvládá v přiměřeném rozsahu. Žalobce poukázal i na to, že základní životní potřeby stravování a oblékání a obouvání nebyly u žalobce uznány jako nezvládané i v minulosti. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

6. Při jednání dne 18. 7. 2025, z něhož se žalovaný písemně omluvil, soud provedl důkazy listinami a spisy správních orgánů, které byly založeny do soudního spisu. Zjistil tyto rozhodné skutečnosti:
7. Žalobce podal dne 9. 4. 2024 u správního orgánu prvního stupně návrh na zvýšení přiznaného příspěvku na péči. Dne 19. 4. 2024 správní orgán provedl sociální šetření v místě bydliště žalobce, kterého se zúčastnila i jeho opatrovnice. Na místě bylo zjištěno z pozorování a pohovoru (ve vztahu k namítaným/sporným základním životním potřebám), že pokud jde o orientaci, žalobce nosí brýle, slyší dobře, neorientuje se v cizím prostředí, ale členy rodiny poznává. Je omezen ve svéprávnosti, nerozlišuje hodnotu peněz, organizaci náročnějších věcí mu zařizuje opatrovnice. V oblasti komunikace má obtíže, špatně mluví a občas je mu hůře rozumět. V písemném projevu nerozlišuje interpunkční znaménka, nepoužívá mobilní telefon, ale ovládá počítač. V oblasti stravování mu vše připravuje opatrovnice, která jídlo i naporcuje, žalobce se poté sám nají lžící nebo vidličkou. Pití mu opatrovnice chystá do PET lahve, ze skleničky nebo hrnečku nepije. Žalobce si sám nevybere vhodné oblečení, to mu chystá opatrovnice, nezapne knoflíky a zipy, nezaváže tkaničky, boty má na suchý zip. Dále bylo zjištěno, že žalobce žije se svojí matkou (opatrovnici) ve společné domácnosti v bytě 3 + 1, pobírá invalidní důchod, od září 2024 se přihlásil na střední školu (obor počítačový grafik). Zdravotní stav žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně posoudil MUDr. Jaroslav Holub (Institut posuzování zdravotního stavu), který v posudku ze dne 2. 7. 2024 vyhodnotil, že žalobce nezvládá čtyři základní životní potřeby (tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost). Vycházel z toho, že žalobce trpí pervazivní vývojovou poruchou, dětským autismem, Aspergerovým syndromem, hyperkinetickým syndromem a chronickou cefaleou.
8. Na základě těchto zjištění správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 18. 7. 2024, kterým návrh na zvýšení příspěvku na péči od dubna 2024 zamítl s tím, že i nadále bude poskytován příspěvek 880 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání tvrdil shodné skutečnosti, jaké jsou uvedeny i v nyní projednávané žalobě, a doložil i stejné přílohy - zprávu z psychiatrické ordinace MUDr. M. S. ze dne 24. 3. 2024 a zprávy o psychiatrickém vyšetření u klinické psycholožky Mgr. Bc. Z. K. ze dne 28. 8. 2023, 29. 8. 2023 a 26. 10. 2023. Žalovaný nechal vypracovat posudek ze dne 3. 12. 2024, kde posudková komise dospěla k závěru, že žalobce je osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni závislosti (lehká závislost), protože nezvládá čtyři základní životní potřeby: tělesná hygiena, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Z posudku plyne, že posudková komise měla k dispozici zprávy o zdravotním stavu žalobce, včetně posudkového spisu IPZS, zdravotní dokumentace žalobcovy praktické lékařky MUDr. I. Š. a zpráv předložených žalobcem. Posudková komise vycházela z diagnostického souhrnu zahrnujícího Aspergerův syndrom, hyperkinetický syndrom, když celkový výkon rozumových schopností dosahuje pásma průměru, bez psychiatrické medikace. Dále zohlednila malý vzrůst, krátkozrakost, chronickou cefaleu nejspíše smíšené etiologie a alergickou rhinitis. Konstatovala, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je Aspergerův syndrom. Posudková komise zohlednila žalobcem předložené zprávy i výsledky sociálního šetření ze dne 19. 4. 2024. Na základě těchto zjištění i na základě podkladů ze správního řízení v prvním stupni pak žalovaný vydal své rozhodnutí ze dne 7. 1. 2025.

9. Soud pak při jednání provedl důkaz i žalobcem předloženou zprávou z psychiatrické ordinace MUDr. M. S. ze dne 24. 3. 2024 a zprávami o psychiatrickém vyšetření u klinické psycholožky Mgr. Bc. Z. K. ze dne 28. 8. 2023, 29. 8. 2023 a 26. 10. 2023. Tyto listiny byly, jak je už výše uvedeno, předloženy i žalovanému s odvoláním proti správnému rozhodnutí prvního stupně, nejde tedy o nové skutečnosti. Ze zprávy klinické psycholožky Mgr. Bc. Z. K. vyplývá, že u žalobce prošetřovala úroveň rozumových schopností a monitorovala potíže spojené s pervazivní vývojovou poruchou. Psycholožka uzavřela, že žalobci byl diagnostikován Aspergerův syndrom, vzhledem k informacím o vývoji však jeho potíže hodnotila jako dětský autismus, který je také pervazivní vývojovou poruchou. Celkový výkon rozumových schopností žalobce dosahoval pásma průměru s výrazně nerovnoměrně rozloženým jednotlivých schopností. Podle psycholožky dostupných informací vyplývala potřeba trvalé péče o žalobce při každodenních aktivitách, péči o zevnějšek, hygienu a stravování, obstarávání domácnosti, finanční záležitosti a zařizování úředních úkonů. Psycholožka konstatovala, že se jedná o dlouhodobý stav, potíže v sociální a emoční oblasti měl žalobce již od útlého dětského věku. Dále uvedla, že žalobce je i v dospělém věku velmi vázán na svoji matku (opatrovnici), která žalobci stanovuje strukturu dne a pečuje o něho. Nelze očekávat, že by se stav žalobce a jeho schopnosti v čase výrazně změnily. Žalobce měl dobré všeobecné znalosti, které se však zaměřovaly na omezené množství okruhů, teoretické znalosti nebyl schopen dostatečně prakticky využívat. Psychiatrická MUDr. M. S. vycházela ze závěrů klinické psycholožky a konstatovala, že žalobce byl schopen navázat oční kontakt, ale dlouho ho neudržel, měl zvláštní intonaci řeči a nerozuměl sociálním interakcím a sociálnímu kontaktu. Vykazoval téměř nulovou schopnost vnímat souvislosti, měl své rituály a svůj způsob vnímání světa. Nevykazoval znaky agresivity, suicidální myšlenky pouze při neúspěchu ve škole, měl tendenci k úzkostnému prožívání. Nebyl schopen porozumět praktickému životu, neměl přátele ani trvalý kontakt s jinou osobou než matkou (opatrovnici). V době podání zprávy (tj. 24. 3. 2024) byl bez psychiatrické medikace.
10. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Při posouzení věci soud vycházel z následujících rozhodných skutečností a platné právní úpravy. Zákon o sociálních službách upravuje podmínky poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci. Podmínky nároku na příspěvek na péči vycházejí z § 7 citovaného zákona, kde je uvedeno, že příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby a nárok na něj mají osoby uvedené v § 4 odst. 1, které z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebují pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jim tuto pomoc poskytuje např. osoba blízká.
12. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat sedm nebo osm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu

není schopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

13. Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.
14. Z odst. 4 citovaného ustanovení plyne, že při hodnocení schopností zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Odst. 5 téhož ustanovení upravuje uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě tak, že musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
15. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění (dále jen „vyhláška“). Pro účely stanovení stupně závislosti se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby hodnotí podle aktivit, které pro jednotlivé základní životní potřeby vymezuje příloha č. 1 k vyhlášce.
16. Podle § 1 citované vyhlášky se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby. Při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby se hodnotí tělesné struktury, tělesné funkce duševní, mentální, smyslové, oběhové, dechové, hematologické, imunologické, endokrinologické, metabolické, zažívací, vylučovací, neuromuskuloskeletální, včetně hrubé a jemné motoriky, a funkce hlasu, řeči a kůže, a to ve vztahu k rozsahu a tíži poruchy funkčních schopností. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
17. Příloha č. 1 k vyhlášce vymezuje schopnosti zvládat základní životní potřeby (viz též § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách). **orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání**
18. Pod písm. b) orientace se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna 1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, 2. mít přiměřené duševní kompetence, 3. orientovat se osobou, časem a místem, 4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, 5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat. Pod písm. c) komunikace se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje

stav, kdy osoba je schopna 1. vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, 2. chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, 3. vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, 4. porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, 5. používat běžné komunikační prostředky. Pod písm. d) stravování se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace. Pod písm. e) oblékání a obouvání se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna 1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, 2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, 3. oblékat se a obouvat se, 4. svlékat se a zouvat se, 5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

19. Podle § 25 zákona o sociálních službách (1) krajská pobočka Úřadu práce provádí pro účely posuzování stupně závislosti podle odstavce 3 sociální šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. Sociální šetření podle věty první provádí příslušná krajská pobočka Úřadu práce také v průběhu hospitalizace osoby ve zdravotnickém zařízení lůžkové péče, jestliže je této osobě poskytována u jednoho nebo postupně u více poskytovatelů zdravotních služeb následná nebo dlouhodobá lůžková péče pro tutéž nemoc nebo úraz trvající nepřetržitě déle než 60 dnů; podmínkou je, že tato skutečnost byla oznámena a doložena podle § 21 odst. 1 písm. e). Sociální šetření provádí sociální pracovník. O provedeném sociálním šetření vyhotovuje sociální pracovník písemný záznam, který na požádání předkládá posuzované osobě. (2) Krajská pobočka Úřadu práce zašle Institutu posuzování zdravotního stavu příslušné okresní správě sociálního zabezpečení žádost o posouzení stupně závislosti osoby; součástí této žádosti je písemný záznam o sociálním šetření a kopie žádosti osoby o příspěvek. (3) Při posuzování stupně závislosti osoby vychází Institut posuzování zdravotního stavu okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. (4) Institut posuzování zdravotního stavu Okresní správa sociálního zabezpečení zašle příslušné krajské pobočce Úřadu práce stejnopis posudku vydaného podle zvláštního právního předpisu s uvedením základních životních potřeb, které osoba není schopna zvládat, a dále s uvedením, zda jde o osobu s úplnou nebo praktickou hluchotou nebo hluchoslepou, jestliže tato osoba nezvládá základní životní potřeby v oblasti orientace. Toto posouzení je součástí rozhodnutí o přiznání či zamítnutí příspěvku, které obdrží žadatel.
20. Soud zdůrazňuje, že zdravotní stav osoby posuzuje pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posudková komise zřízená žalovaným na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Stěžejním důkazem v tomto řízení je tak posudek posudkové komise, na který je kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 Ads 57/2009-53).

21. V souzené věci posudková komise ve svém posudku ze dne 3. 12. 2024 vycházela z dostupné a aktuální zdravotní dokumentace, jejíž součástí byly výše citované lékařské zprávy, v nichž byl zdravotní stav žalobce pro účely posouzení ve věci příspěvku na péči komplexně popsán. Pro svůj posudkový závěr měla k dispozici i zdravotní dokumentaci žalobcovy praktické lékařky MUDr. I. Š. i zprávy z psychiatrické ordinace MUDr. M. S. ze dne 24. 3. 2024 a zprávy o psychiatrickém vyšetření u klinické psycholožky Mgr. Bc. Z. K. ze dne 28. 8. 2023, 29. 8. 2023 a 26. 10. 2023. V těchto zprávách byl podrobně popsán zdravotní stav žalobce, kterým se posudková komise podrobně zaobírala a popsala jej v odůvodnění a závěrech svého posudku. Posudková komise měla k dispozici i záznam o sociálním šetření dne 19. 4. 2024, jehož závěry v posudku taktéž citovala (viz str. 2 – 4 posudku).
22. Nelze tedy přisvědčit stížnostem žalobce v jeho žalobě ze dne 20. 2. 2025, že posudkový lékař podrobně nezkoumal zdravotní stav žalobce a nevzal v úvahu jeho poruchu autistického spektra a duševní a mentální funkce a ignoroval žalobcovu pervazivní vývojovou poruchu a nepřihlédl k výsledkům sociálního šetření dne 19. 4. 2024. V řízení bylo prokázáno, že posudková komise i žalovaný měli z dispozici potřebné podklady pro svá rozhodnutí. Posudková komise i žalovaný se zabývali i podklady předloženými žalobcem, žalobce měl možnost ve správním řízení navrhnout i další důkazy, ale neučinil tak. Ani v řízení před soudem žalobce nepředložil nic, co by již nebylo projednáno a zohledněno žalovaným.
23. Ze skutkových zjištění posudkové komise uvedených v posudkovém závěru proto soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce nezvládal pouze čtyři základní životní potřeby, což odpovídá I. stupni závislosti ve smyslu § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách. Účelem shora popsané právní úpravy je přitom objektivizovat kritéria pro hodnocení stupně závislosti. Nelze tedy vycházet pouze ze subjektivního názoru opatrovnice žalobce, případně mínění klinické psycholožky nebo žalobcovy psychiatricky, které se primárně zabývaly zdravotním stavem žalobce a nepřezkoumávaly údaje sdělené opatrovníci nebo žalobcem při vyšetření, pokud byla popisována realizace základních životních potřeb žalobce. Otázka zvládnutí základních životních potřeb pro účely správního řízení je posuzována k tomu kompetentními posudkovými orgány, jejichž závěry vyzněly jednoznačně. Krajský soud nechce zlehčovat zdravotní stav žalobce a obtíže, které mu způsobuje základní diagnóza Aspergerův syndrom a další přidružené diagnózy. Tento zdravotní stav byl ale posudkovými orgány objektivně zohledněn a zhodnocen, přičemž i podle soudem provedeného dokazování odpovídá nezvládnutí jen čtyř základních životních potřeb (komunikace, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost), a tedy závislosti I. stupně.
24. Krajský soud své rozhodnutí opírá o shodná zjištění obou posudkových orgánů, zejména závěry posudkové komise ze dne 3. 12. 2024, které odůvodňují závěr o správnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že neshledal v postupu správních orgánů žádné pochybení. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a správní orgán, který měl ve věci úspěch, přiznání nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. července 2025

JUDr. Jan Fifka v. r.
samosoudce